

Ze probeert hem met veel liefde en geduld tot eerlijkheid - ook voor zichzelf - te bewegen. Want hij ontkent zijn aandeel in de moorden. Uiteindelijk overwint hij z'n macho gedrag, en bekent hij zijn misdaad. En met die erkenning hervindt hij iets van z'n waardigheid en valt er een last van hem af.

Zuster Préjean heeft ook contact met de ouders van de slachtoffers. Die begrijpen natuurlijk absoluut niet, wat haar bezielt om de moordenaar van hun kind zo bij te staan. Ze vertelt hun dan wat haar drijfveer is: "Voor God is een mens altijd méér dan zijn slechtste daden".

Bij de ouders van het vermoorde meisje wordt ze echter al snel het huis uitgestuurd. De haat naar de dader bepaalt alles in hun leven. De vader van de vermoorde jongen spreekt weliswaar zijn ongeloof uit in het overwinnen van zijn haat. Maar toch gaat hij in op het voorstel van zuster Préjean om daarvoor samen te bidden. Zij gelooft dat God zelfs het meest gekwetste hart ooit zal helen.

En met het ontroerende beeld van die vader en zuster Préjean, biddend in een kerk, eindigt de film. In die zuster zie ik iets van Gods barmhartigheid voor de ontspoorde in onze wereld.

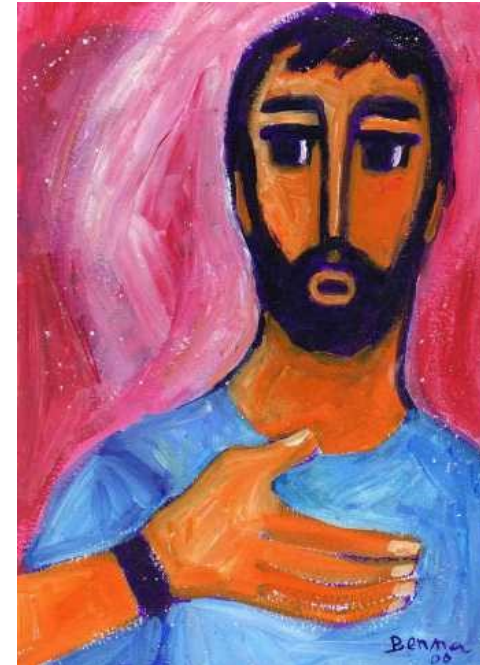
Mogen ook wij iets van die barmhartigheid aan anderen tonen en van anderen ontvangen.

'Verhaal halen' bij DEZINNEN
Iedere vrijdag van 12.30 -12.55u (m.u.v. juli en augustus)

DEZINNEN
katholiek netwerk voor inspiratie en dialoog

Juliana van Stolberglaan 154,
2595 CL Den Haag
info@dezinnen.nl www.dezinnen.nl

'Een koninklijke handreiking'

Overweging 'Verhaal halen'
18 november 2016

John Batist

“Een koninklijke handreiking”.

Lucas 23,35-43

Beste mensen,

Een paar jaar geleden is er nogal wat beroering ontstaan onder de parochianen van de St. John's kerk in het Zuid-Engelse Horsham. Hun pastor Ewen Scouter had namelijk een kruisbeeld uit zijn kerk verwijderd. Als reden daarvoor gaf hij aan, dat hij het een "ongepast" beeld vond vanwege de wel erg realistisch weergegeven bloederige verwondingen van Jezus. (Zie liturgieblad). Een "vreselijke voorstelling van pijn en leed", waarmee hij de kinderen van zijn parochie niet wilde confronteren. En hij verving het door een kruis zonder Christusfiguur.

Dat riep weer verontwaardiging op bij een aantal kerkgangers. Zij vonden het oude Kruisbeeld juist erg aansprekend.

Het hielp hen om het lijden van Jezus zo goed mogelijk te kunnen invoelen. En te beseffen hoeveel Jezus voor de mensen over heeft gehad. Voor hén was het een Kruisbeeld dat hun eerbied voor Hem bevorderde.

Anderen waren het juist eens met hun pastor. Ook zij vonden het kruis nogal gruwelijk en sentimenteel. En teveel gericht op het opwekken van een schuldgevoel: 'Kijk eens wat Jezus heeft moeten lijden om onze zonden bij God uit te wissen'. Een teveel benadrukken van de traditionele Verzoeningsleer dus: God, die boos en beledigd was vanwege onze zonden en daarom het bloed van zijn zoon zou eisen als genoegdoening. 'Doen we daarmee wel recht aan de Bijbelse visie op God?', zo vroegen zij zich af. Dat is ook mijn vraag.

Ik weet, dat God in het Oude Testament soms behoorlijk trekken heeft van een Oosters potentiaat en regelmatig gruwelijk wraak neemt op bedrivers van onrecht. Maar ik heb het hier al vaker gezegd: Ik kan alleen iets met die verhalen, als ik ze lees als een metafoor, een verbeelding van 'Gods passie voor gerechtigheid', zoals prof. Schillebeeckx mijn ooit leerde. Ze willen ons laten zien, dat God de bevrijding van mensen wil uit iedere mogelijke vorm van onderdrukking, zowel geestelijk, psychologisch, politiek, maar ook religieus.

Of om het met Huub Oosterhuis te zeggen: Gods droom is een samenleving waarin 'mensen waardig leven mogen en elk zijn naam in vrede draagt', zoals hij het ooit dichtte in zijn lied 'Licht dat ons aanstoot'. Dat is de droom waarvoor Jezus leefde. Zijn passie.

Te zien in de liefde die Hij voor gekwetste mensen koesterde, voor de zieke, de geminachte, degene die de weg kwijt was in zijn leven. Maar óók te zien in zijn barmhartigheid voor degenen die beschadigd waren door hun verleden, en dat compenserden door anderen leed aan te doen. Daarom ging Hij met liefde aan tafel met tollenaars en zondaars en sprak met hen: Waar komt jouw bitterheid vandaan? Waarom zo kil en hard? Is dit wat je diep in je hart wil?

Gevraagd met zoveel nabijheid dat de ander kon open bloeien. Wat dat betreft zie ik héél het leven van Jezus als één verzoenende hand die God ons reikt. In de Lezing van vandaag is die hand heel geconcentreerd te zien in één scène: Jezus die gekruisigd is en bespot wordt: "Als je de koning der Joden bent, red dan jezelf." Maar zelfs in die situatie toont Hij nog Zijn barmhartigheid.

Wanneer één van de misdadigers die met hem gekruisigd werden Hem vraagt: "Jezus, denk aan mij, wanneer Gij in uw Koninkrijk gekomen zijt.", is zijn antwoord: "Voorwaar, Ik zeg u: vandaag nog zult gij met Mij zijn in het paradijs."

Daar gebeurt iets koninklijks. Er wordt een verzoenende hand gereikt en gratie verleent. Ook aan ons, als we dat willen en erkennen dat ook wij soms tekort geschoten zijn. Dát is onze troost. Maar het is meteen ook onze uitdaging, onze roeping:

In één van zijn brieven noemt Paulus ons 'Koningen en priesters' (1 Petrus 2,9). Wij worden geroepen om - als ware koningskinderen - Gods barmhartigheid gestalte te geven. Dat is soms buitengewoon moeilijk: mensen kunnen elkaar soms op een afschuwelijke manier geweld aandoen.

Maar toch zie je het soms gebeuren. Een prachtig voorbeeld daarvan zag ik in de film 'Dead man walking'.

Die is gebaseerd op een waargebeurd verhaal over zuster Prejean die als sociaal werkster verbonden was aan een parochie met veel armoede en probleemgezinnen in New Orleans. Uit één van die gezinnen wordt een man veroordeeld tot de doodstraf wegens het verkrachten en vermoorden van een jong stel, samen met zijn maat.

Zuster Prejean wordt door de familie van de man dringend gevraagd om hem pastoraal te begeleiden. Na veel aarzeling neemt ze deze taak op zich. Haar besluit roept veel weerstand op. Ze krijgt - zelfs van haar medezusters - het verwijt: 'Hoe haal je het in je hoofd om zo 'n monsterlijk mens bij te staan?' Toch zet ze door. Ze wijst op een heel oud adagium in de Kerk: 'God veroordeelt wel de zonde maar niet de zondaar'.